

[Poul Møller.]

Det konservative folkepartis stilling til tilskudsordningerne har været kendt gennem mange år. Vi har gennem en årrække modarbejdet disse tilskudsordninger og har gang på gang i dette høje ting givet udtryk for, at vi ikke anså det for rigtigt, at man fortsatte med denne tilskudspolitik, som blev kostbarere og kostbarere, efter som det gab, man ville dække ind med statstilskud, blev større og større, f. eks. på grund af kornprisernes stigning i året 1951—52.

Vi fik under den socialdemokratiske regering i marts 1950 sammen med partiet venstre gennemtvunget, at man afviklede tilskudspolitikken for kød- og flæskeordningernes vedkommende, og i stedet for gennemførtes de principper, der faktisk ligger til grund for de skattelovforslag, der i dag ligger til behandling på rigsdagens bord.

Vor indstilling overfor tilskudspolitikken er først og fremmest begrundet i, at tilskud i flæng til rig og fattig aldrig kan betragtes som en egentlig socialpolitisk foranstaltning. Tilskud til brød og mælk, hvorved man hjælper hele befolkningen og tager fra hele befolkningen på samme tid, betragter vi ikke som nogen socialpolitisk foranstaltning, men som en uheldig foreteelse, der ikke kan opretholdes. Hvis man går rundt i den tro, at man til enhver tid kan have den samme rugbrødspris, som man havde i 1939 — og det er jo grundlaget for rugbrødsprisen —, er det at løbe rundt med en forestilling, som ikke kan opretholdes i det lange løb. At man — ligegyldigt hvad der sker i verden — skal fastholde 1939-priserne, medens alt andet er steget i pris, er urimeligt. Det konservative folkeparti hilser derfor med glæde, at man nu tager afsked med denne del af tilskudspolitikken eller i hvert fald tager et alvorligt skridt henimod afviklingen af den.

Vi har set, at denne tilskudspolitik på en urimelig måde bestemmer, om jeg så må sige, hvad befolkningen skal bruge sine indtægter til; den giver en ret stor administration, influerer på det frie forbrugsvalg, og for de 3 varegruppers vedkommende, der her er tale om, er forudsætningerne bristet.

Da man indførte tilskudsordningen i 1939 for rugbrød, var det en krigsforanstaltning. Det skete for at bremse en inflatorisk udvikling under den anden verdenskrig. Man ville prøve på at sikre befolkningen billigt

brød, samtidig med at man ville prøve at fastholde huslejen og ad anden vej forsøge at sikre kontrol med prisdannelsen. Dette er faldet bort i mellemtiden. På alle andre områder ser vi, at de prisstabiliserende foranstaltninger er afviklet. Tilbage står huslejen, som rigsdagen vel i næste samling kommer til at se på, og så dette tilskud til rugbrødsprisen. Vi mener, at vi nu er så langt fra den anden verdenskrig, at de krigsmæssige forudsætninger, der lå til grund for indførelsen af dette tilskud, ikke længere er tilstede.

For mælkens vedkommende blev de 6 øres tilskud, der her er tale om, indført sidste år, da man ophævede prisbindingerne bl. a. for flæsk for at modvirke flæskepriserens stigning. Vi ved, at stigningerne i flæskepriserne er overstået, og at flæskepriserne er faldet igen, således at forudsætningen for disse 6 øres tilskud til mælken også er faldet bort.

Skotøjsrabatmærkerne blev indført for at få en gradvis overgang fra den gamle hudeordning over i fri prisdannelse, hvorefter folk skulle betale skotøjets pris og så til gengæld — forhåbentlig — betale mindre i skat. Også her mener vi, at vi er så langt fra den gamle maksimalpris for hudernes vedkommende, at man kan afvikle overgangsordningen, som skulle være så lempe- lig som muligt, og som blev det i disse to år.

Helt urimeligt har det virket, at rugbrødsprisen er kommet ned under fodergrænsen, at man er kommet dertil, at det kan betale sig at bruge rugbrød til opfodring. Vi har aldrig vidst og ved ikke noget om, hvorvidt dette har fundet sted eller ikke har fundet sted, men vi ved i hvert fald, at man ikke skal lokke nogen ud i fristelse, og at det ikke er samfundspolitik at gøre det. Her har regering og rigsdag i disse år med høje kornpriser og lave brødpriser så sandelig fristet manganen en på en næsten urimelig måde — på en sådan måde, at man godt kunne forstå, om en eller anden var faldet for fristelsen. Men urimeligt og urigtigt ville det selvfølgelig være af den pågældende. Lad os derfor holde op med denne fristelse, lad os tage det skridt, som regeringen foreslår, og placere brødprisen således, at man derigennem undgår nogen fristelse i den nævnte retning.

Ud fra disse synspunkter overfor tilskudspolitikken er det konservative folkeparti tilfreds med, at regeringen nu har